

PSOE i CiU, vies diferents

En aquest número, EL TEMPS presenta una radiografia de les candidatures al Parlament Europeu presentades pel PSOE i per CiU, respectivament. L'objectiu de tots dos és semblant, però el missatge i allò que s'hi vol fer, és ben diferent.

Joan Vila i Triadú

PSO-PSOE

Els socialistes van «Forts a Europa», perquè tots tenen el mateix programa. Tots els socialistes, no només els de l'estat espanyol, sinó els de l'Europa Comunitària, han ajuntat les seves forces per a la creació d'un programa en comú, un programa idèntic, aprovat el febrer passat a Brussel·les, que no vol ser un programa nacional, sinó europeu.

Els socialistes deixen en segon terme el tema de les nacionalitats per dedicar més atenció a qüestions socials més comunes a tots els europeus.

El primer de la llista és Fernando Morán; el quart, el català Josep Verde i Aldea. En vuitè lloc es troba Josep Pons, del País Valencià; i el número 35 és Josep Moll, de les Illes. Tots coincideixen a declarar que no hi ha cap punt particular per a cap de les seves Comunitats Autònomes respectives en el programa. El programa és per a Europa, i només per a Europa... Mai més cert allò de «la unió fa la força».

Què van fer al 87

Vots totals	7.568.752
Tant per cent del total	39,10
Escons	28

Els 10 primers de la llista

1. Fernando Morán López	Madrid
2. Enrique Carlos Barón Crespo	Madrid
3. Manuel Medina Ortega	Canàries
4. Josep Verde Aldea	Catalunya
5. Luis Planas Puchades	Andalusia
6. Juan L. Colino Salamanca	Castella-Lleó
7. Ana Clara Miranda de Lage	Euskadi
8. Josep Pons Grau	País Valencià
9. Francisco Oliva García	Andalusia
10. Joan Colom i Naval	Catalunya

Entrevista amb Josep Verde i Aldea (núm. de llista: 4)

—¿Què destacaria del seu programa que es diferenciï de tots els altres?

—En primer lloc, el nostre es un programa-base comú al de tots els so-

Josep Verde Aldea.

cialistes dels dotze països de la Comunitat. Això és un fet nou, i és el més important d'aquest programa aprovat el mes de febrer a Brussel·les.

Per una altra banda, el programa dels socialistes d'Europa és un programa de fort contingut social, que pot ser portat a terme pel grup més nombrós amb moltes possibilitats.

—¿Què es el més important que es va fer en l'anterior legislatura?

—En general, el més important ha estat el fet de possibilitar l'aprovació d'aquelles directrius i lleis que van encaminades a la creació del mercat únic del 1992.

A més, també hem pogut marcar directrius de doble sentit, fortament criticades per la dreta, pel seu contingut social i de respecte del medi ambient. Per una altra banda, hem promogut una projecció de la comunitat cap a l'exterior de la mateixa comunitat. Nosaltres, els socialistes, vam ser els que vam convidar Arafat a Brussel·les abans del reconeixement de l'OAP, i vam escandalitzar la dreta; i també vam ser nosaltres els que vam invitar una representació del Soviet Suprem.

—¿La campanya s'està portant a terme de la manera esperada, o ha trobat sorpreses?

—Un socialista català va dir: «Socia-

lisme és pedagogia». Nosaltres, en la nostra campanya intentem explicar què és el que hem fet, i quina és la possibilitat de cadascú. De moment no hi ha hagut massa sorpreses, llevat d'un fet que m'ha sorprès desagradablement perquè conec el seu protagonista des de fa molts anys. El senyor Oreja ha fet unes fortes crítiques contra els socialistes, oblidant que vam ser nosaltres els que vam donar sortida a la seva situació d'abans del 73.

—¿Tenen algun tipus de coordinació especial els socialistes dels Països Catalans?

—Els interessos dels Països Catalans, no els hem de llançar des de Catalunya, sinó des del conjunt dels Països Catalans. Nosaltres tenim un programa comú al programa socialista europeu, però hi incloem punts com és el de la posició de Catalunya a Europa. La prova d'això és la millora econòmica que s'ha produït a Catalunya des de la incorporació a la CEE, i el mateix ha passat a tot el Mediterrani en general.

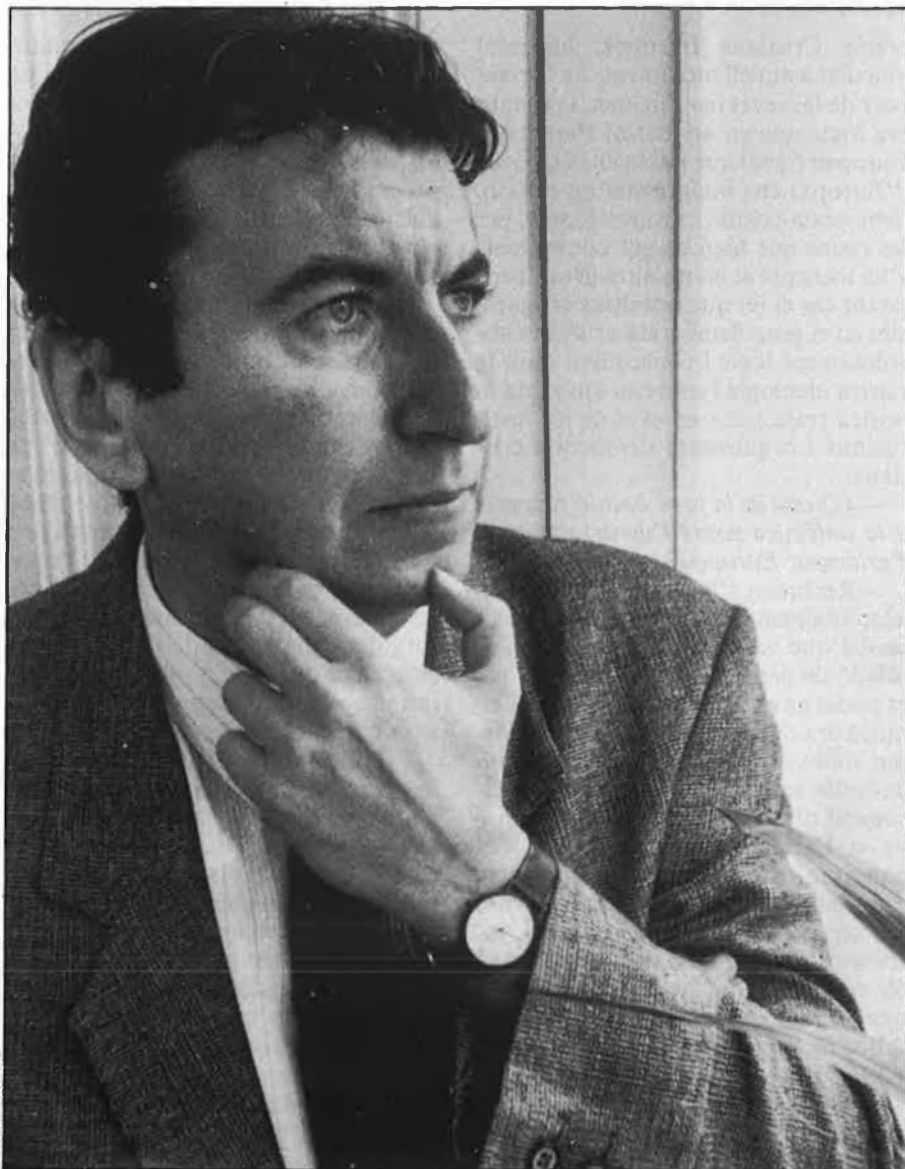
—¿Com avalua la polèmica sorgida amb la qüestió del català al Parlament Europeu?

—L'ús del català al Parlament Europeu va ser una petició unànime de tot el Parlament de Catalunya. El senyor

Pujol, després de les eleccions del 87, va plantejar el tema del català a Europa. En una reunió a Estrasburg vam acordar els punts de la petició. La petició va entrar a la Comissió de Peticions, i aquesta comissió va demanar dos informes, un de cultural i un de jurídic. El de cultura es va aprovar, però el jurídic no ha arribat perquè el diputat francès que l'havia de fer no el va presentar. Ara, en plena campanya, surt el tema del català i Miquel Roca diu que el català s'ha de parlar al Senat, a mi m'agradaria saber quina campanya va fer a favor del català quan era candidat del PRD.

Entrevista a Josep Pons (València) (núm. de llista: 8)

—¿Quins són els objectius immediats per al País Valencià dins del Parlament Europeu?

Josep Pons.

—Per la concepció que tenim nosaltres és absolutament impossible desriar entre territoris dins de la Comunitat. Nosaltres pensem que el País Valencià funcionarà millor mentre l'estat funcioni millor i Europa funcioni millor. Ara es tracta de posar en marxa infraestructures.

El nostre programa no és un programa nacional, sinó europeu. S'ha aconseguit un programa reunint tots els partits socialistes dels països comunitaris, a partir d'un manifest que vam aprovar, que és la línia d'actuació de tots els països dins de la Comunitat.

—¿Què opina de la manera en què s'està portant a terme la campanya?

—Creiem que hauria de fer-se més esforç a explicar quin és el projecte europeu i quines són les dificultats o els fets positius que es poden aconseguir en el projecte europeu. I no fer exclusivament un debat de política interna, com algú està intentant fer.

Entrevista a Josep Moll (Balears) (núm. de llista: 35)

—¿Quina coordinació hi ha entre els socialistes dels Països Catalans?

—La coordinació és la mateixa que amb la resta d'Europa. Perquè el que diu un socialista ací a Espanya és exactament el mateix, quant al projecte europeu, que el que diu un socialista a Grècia, un socialdemòcrata alemany o un laborista anglès en la seva cam-

Josep Moll.

panya. Aquesta és la coordinació que tenim.

—¿Quins són els projectes dels socialistes per a les Illes dins del Parlament Europeu?

—Nosaltres, en contra del que han fet altres partits, ens hem pres molt seriosament el fet que això siguin eleccions europees. Vull dir que en el programa electoral socialista per Europa, no s'hi parla per a res ni de Sicília, ni de les Balears, ni de Catalunya, ni de Castella, ni de Gran Bretanya. Es parla d'Europa, i d'un projecte de construcció europeu. I per tant, nosaltres el que posem en relleu és la diferència de concepció de projecte europeu que tenim els socialistes respecte dels partits conservadors. I, per exemple, posem molt d'èmfasi en el fet que se suposi des del punt de vista econòmic, un repartiment just de la riquesa que es crea a Europa, i que no sigui possible que hi hagi regions meridionals europees a les quals hi hagi misèria, mentre que a les regions septentrionals com Dinamarca, Alemanya, etc., hi hagi opulència. Aquesta és la concepció que nosaltres tenim d'Europa i és la que exposem en la nostra campanya.

Convergència i Unió

La «via directa a Europa» de Convergència i Unió té dues destinacions, dos grups parlamentaris diferents: el Liberal i el Demòcrata-cristià. Els candidats d'Unió Democràtica de Catalunya formen part del grup Demòcrata-cristià, mentre que els de Convergència ho fan del Liberal. Això, segons la coalició, suposa un privilegi que facilita que CiU tingui una presència internacional més important. L'objectiu principal de Convergència i Unió és projectar i impulsar la imatge de Catalunya a la resta de les comunitats europees. Es vol assegurar que el paper de Catalunya dins del debat europeu sigui decisiu, tant en qüestions econòmiques com culturals i socials.

El cap de llista és Carles A. Gasòliba, nat a Barcelona l'any 1945, doctor en Ciències Econòmiques i diputat al Parlament Europeu des del 1986. La segona és Concepció Ferrer, de Ripoll i nascuda el 1938, llicenciada en Filosofia i Lletres, professora de Literatura Contemporània i diputada al Parlament Europeu des del 1987.

L'eurodiputat Gasòliba ha estat objecte de dures acusacions durant la campanya electoral per part dels socialistes, que el fan responsable d'un retard en l'aprovació de l'ús del català al Parlament Europeu.

Què van fer el 1987

Vots totals: 853.433.

Percentatge del total: 4,41.

Escons: 3.

Els 10 primers de la llista

1. Carles-Alfred Gasòliba i Böhmer: CDC.
2. Concepció Ferrer i Casals: UDC.
3. Joaquim Muns i Albuixech: IND.
4. Oriol Pi de Cabanyes: CDC.
5. Ramon Bagó i Agulló: CDC.
6. Francesc Vidal i Codina: CDC.
7. Oriol Badia i Tobella: UDC.
8. Joan Ma. Pujals i Vallvé: CDC.
9. Antoni Casanovas i Brugal: CDC.
10. Eduard Sagarra i Trias: CDC.

Entrevista a Concepció Ferrer

—*Com és que els candidats d'Unió Democràtica de Catalunya van al Grup Demòcrata-cristià del Parlament Europeu, i els de Convergència amb el Grup Liberal?*

—Unió Democràtica ha estat un partit que pràcticament des dels seus inicis, i sobretot dels inicis de la Demo-

Concepció Ferrer.

cràcia Cristiana Europea, ha estat vinculat a aquell moviment, ha format part de les seves institucions, i per tant era lògic que en arribar al Parlament Europeu (igual que passa en el Consell d'Europa) ens integréssim en el grup demòcrata-cristià. I Convergència, per les raons que hagi cregut convenient, s'ha incorporat en un altre grup, però en tot cas el fet que nosaltres estiguéssim en el grup demòcrata-cristià és absolutament lògic i conseqüent amb la nostra ideologia i sobretot amb tota la nostra trajectòria en el sí de les institucions i organismes demòcrata-cristians.

—*Quina és la seva opinió respecte a la polèmica sobre l'ús del català al Parlament Europeu?*

—Realment s'ha fet una utilització absolutament electoralista i demagògica del que va passar el dia de la Comissió de peticions, perquè l'únic que es podia haver fet a la reunió de la Comissió era decidir o no de fer un informe sobre el tema per iniciar l'estudi definitiu sobre si es donava el reconeixement oficial del català que demanava el Parlament de Catalunya. Tot aquest informe demanava l'existència d'uns altres informes d'opinió per poder servir de base a la discussió. L'informe de la Comissió de Cultura es va fer en el seu moment després de molts mesos, i en canvi el de la Comissió jurídica no estava encara fet (la Comissió jurídica es la més carregada de feina, perquè es la que té tots els temes de l'Acta Única). Però el que sí que és cert és que ja es va acordar de fer l'informe. Això és l'únic que podia fer, i

que pensava fer la comissió. Per tant es va acordar això i res més, i no hi ha hagut cap mena de retard, sinó que tot ha complert els límits de temps previstos. Els diputats sabem que era un procés llarg, i l'únic que es podia fer l'altre dia era acordar de fer l'informe o no. Es va acordar i ara va seguint el seu camí.

—*¿Vostès compten de treure vots fora de Catalunya?*

—Realment el nostre àmbit d'actuació, com s'ha demostrat en totes les altres eleccions, és Catalunya. També ens agradaria poder representar en aquest sentit, no solament Catalunya, sinó els Països Catalans. El que passa és que no fem campanya ni a nivell dels Països Catalans ni a la resta de l'estat espanyol, perquè tal com estan les coses no aspirem a representar ningú més fora del Principat, i de totes maneres és evident que si se'ns vota a fora, seran uns vots molt ben vinguts, que els agraiem molt.

—*Resumint molt ¿què seria el més important que ha fet Convergència i Unió, per a vostè, en la passada legislatura?*

—És difícil de resumir i, a més, depèn del camp en què t'hagis mogut. Però jo podria parlar de temes meus. Per a mi hi ha hagut un fet que personalment vaig considerar molt important pel simbolisme que portava, i és que gràcies a una esmena que vaig introduir en un informe que es feia sobre la situació de la dona a Espanya, es reconeixia l'especificitat de la dona catalana per l'existència del dret civil català. El fet que el Parlament Europeu hagi

reconegut l'existència, i per tant, l'entitat, del dret civil català, per a mi es un fet carregat de simbolisme, i que entenc molt important. És una mica aquesta tasca d'anar semblant gra a gra de cara al reconeixement de la nostra identitat nacional.

No hi ha dubte que haver obert aquest desencadenant, que és la defensa de l'ample de via europeu, haurà estat també molt important. Com la defensa de les comarques pirinenques i les zones deprimides d'alta muntanya ho ha pogut ser. I si no he esmentat el tema del català és perquè considero que qui l'està promovent és el Parlament de Catalunya, que ha estat qui s'ha dirigit al Parlament Europeu; i nosaltres només hem de prestar-li suport i secundar-lo.

Entrevista a Carles A. Gasòliba

—*¿Què diria de la polèmica i les acusacions que s'han fet sobre l'afer del català al Parlament Europeu?*

—Jo el que he de lamentar és que els socialistes hagin desviat el que era una iniciativa per unanimitat del Parlament de Catalunya, i que hagin construït aquest procés sobre la falsedat, fent responsable, per exemple, el grup Liberal i alguns dels seus companys, d'un retard imaginari que han intentat construir els socialistes. Afortunadament, amb l'arribada a Barcelona del diputat liberal Georges Donnez, es va posar en clar el tema i es va demostrar que Convergència Democràtica i els nostres coalitats d'Unió i del grup Liberal donen ple suport a la demanda del Parlament de Catalunya perquè el català sigui llengua oficial al Parlament Europeu. Nosaltres voldríem que hi hagués una rectificació en aquesta actitud, electoralista i partidista, per part dels socialistes, que no afavoreix en res la plena normalització del català.

—*¿Què és el que més destacaria de l'actuació de CiU al Parlament Europeu durant els últims dos anys?*

—El fet d'haver fet progressar el procés d'integració de Catalunya en el conjunt de les comunitats europees, i haver obtingut elements molt importants per aquest procés, com són: l'ample de via europeu; l'Oficina d'Informació de les Comunitats Europees; avanços en el procés de normalització del català; defensa i millora de les fonts estructurals d'ajuda de la Comunitat Europea —negades pel govern espanyol i que hem obtingut per la nostra presència directa en les institucions europees—; haver respost i col·laborat en la projecció internacional del govern

de CiU i molt especialment del seu president Jordi Pujol; i haver contribuït positivament a una relació plena de normalitat amb els dos grups polítics que han estat responsables de la formació de la Comunitat Europea actual, com són el Demòcrata-cristià i el Liberal.

—*¿En quin punt es troba Catalunya del seu camí d'integració a Europa?*

—Catalunya està integrada a Europa des del seu inici històric. Però d'una manera específica, quan nosaltres parlem d'«integració a Europa» volem dir integració a les Comunitats Europees. En aquests tres anys Catalunya ha fet un gran progrés molt positiu. El que passa és que aquest esforç no és suficient per a respondre als nous nivells de competència que se'ns exigiran davant d'aquest mercat interior europeu. I això obliga a no baixar la guàrdia i a continuar insistint sobre la importància d'una bona preparació professional. I dins de tot això han de comptar també les accions de les administracions públiques.

L'europeisme català està donant molt bons resultats, però no podem abandonar.

—*¿Quina diferència hi ha entre el grup demòcrata-cristià (en el qual s'integra Unió) i el Liberal (en el qual es troba Convergència)?*

—Els grups Demòcrata-cristià i Liberal estan en la base de la construcció europea des dels seus inicis. En uns moments en què els comunistes i els socialistes, als anys 50 eren oposats a això, va haver-hi dues forces polítiques a Europa que van fer la CEE actual, com van ser el Demòcrata-cristià i el Liberal.

Les diferències entre aquests dos grups provenen de les diferents evolucions històriques de cada un d'ells. Per una banda, el liberalisme prové dels moviments del segle XIX que defensaven la llibertat de la persona, la capacitat individual, l'economia del mercat, etc. Mentre que el moviment demòcrata-cristià naix en el període d'entre guerres, sota un signe confessional, amb una vessant de preocupació social més forta. Passada la segona guerra mundial, els dos partits es retroben en una conjunció de visió de societat, que és la que té en aquests moments Occident. □

Carles Gasòliba.